

בדרך הוא ושיקלולית על ידי שהוא קמיר ונעלים בשם של ישראל :

פְּרֻזָּה שְׂאֵמֶר וְהִיא תְּעוּלָּם. פְּרֻזָּה הוּא פְּרֻזָּה

עוֹשֶׂה רֵאָה

הבן הנדארה וצמחיה של הופעת הטובה הלא יש בה אור עליון, בהירות חיים והיה מלאה זיו קדש, שעקר צמחיה הוא עולה למעלה מעצם הנחנה של קבלת הטובה, ביושנה אל האדם המקבל אותה, שמחיה אותה עיני בהודאה, ובשביל רישם אור זה בא ההולל, שהוא מגורת "הל אור", הארץ והנפשה בהכרת החיים העליונים ברזם ערכם, בהופיעם ממכון הסוב העליון הנשגב, האור על האפק של המציאות המוגבלת שפעת בהורים רחבי ידיים וגדולי ערך, להלל וההלל הזה בפעולותיו על האדם ועל כל היקום כולו, להעלות אותו, להשביחו בהכרתו ו שהוא מרום את כל שפעת הטוב, חומר להנחיה אל מקרה העליון, להדחת קדש, זה חשבת, המתחשק לרבין כל עולמים בתור בורא כל אשר האדם בעליות, המאירה בזיו של מעלה, הרי הוא מרכז בתור את חנן הבראה כולה, "כל העולם כולו לא נברא אלא לצוות לה" (ברכות ו'), עד שמיחד את קדושת פעולת הבראה אליו ביהודי את בוראי, להודות ולהלל ולשבח את בוראי.

לשם יחוד קובי"ה ושכינתיה, עיי' החוה סמיר ונעלט בשם כל ישראל. הבעת התפלה, כמסרתם הקדושה של כל המעשים המקודשים, שהם עולים יחד לרום הגובה, של מדרגת הקדש, בערך המתעלה מכל גבול ועצב. רק הקדש המבורך ממקור הברכות, השופעות בלא מצרים, הוא מאחד ברוח אלהים חיים בהופעתם של הקדושה המסמנת גבולים, ומנים מתפלש האור האלהי, הנעלה מכל שאריות ורצונות מוגבלים, אשר בתוכם מתפלש האור האלהי, הנעלה מכל הגבלה, והתאחדות הוא באה ממקור העליון, המתעלה מכל הערכה של שם ובטוי של רעיון ומחשבה, תחביו וגנו בחביון עז, ונעלם בחוק הראות, שהיא התפיסה הקדושה של נחלת יעקב בלי מצרים, שלא כל יחיד יכול להיות הפיש ברעיון עליון זה, רק כללותה של האומה, החובקת בגדלה את כל הרם והנשוא והמתנשא מימות עולם, לשם יחוד קובי"ה ושכינתיה, עיי' החוה סמיר ונעלט בשם כל ישראל.

ברוך שאמר והיה העולם. כשאנו נגשים לסדר את בטויי שפתנו המסודרים, לעומת כל התכנית של מעשי יוצר כל, כדי להתרומם לקצת מההלל, חננו מתחילים להתעלות אל המוצא העליון, שמשם נובעת היא תכונת שיתת הקדש בכלל, הוא אינו דומה כלל אל המקור שממנו נובעת שיתת שיתת שבעולם, שהוא כולה באה מחוץ הציונים, שרשמי המעשים היוצרים כולם, בתכונתם המאירת ומקדיתם, מרשמים על הנפש, ומהו באה תכונת הדבור בהבטות, מה שאין כן מקור שיתת הקדש, שמוצא התפלה בעליוניותה בא ממנה, היא באה ממקור הקדוש של הדבור העליון, אמרת ד' הצרופה, שהיא קדומה לכל ההווה, והכל העולם כולו קבל מאמרו זה את כל היותו, ומתוך שפעת קדש זו אנחנו לוקחים את חנן ברכותינו, שאנו מברכים למלך הכבוד, מקור הברכות, ברוך שאמר והיה העולם.

וסמך ראשון של קריאת שמע עם דאבדו, וקוויש, וקדושה, וברכו ולענות אמן, (משאיר בדרך הוא ובי"ש) כשאנו נכנסים עין של מסרין.
ג. כשאנו להפסיק מטיי איה הברכה, צריך לומר, קודם שיזכר, פסוקי ברוך ד' לצולם אמן ואמן וכו' עד ויברך דוד, וכשחזור להתחיל במקום שנסק יאמר גיכ אלו המפסיקים, וכשצריך להפסיק הוא עומד סמוך לפסוק יתרו צמים עד דאבדו.

ה. אם טיים ברוך, שאמר קודם שמים החנו (או ששמע אומ"ם מאדם אחר שמים) עונה אחרי אמן, ולא יענה אמן משתחיל ברוך אחר ד' שנוהגין שאמר עד שמים מהלל בתשבות. ה. אם קראו לעלות לסדר חזרה, והוא באמצע ספרי"ן, מותר לו לקרוא בלעש עם הקורא את הפרשה שבחורה, אך לא יסמך לומר לחון לעשות מי שבך, ואם חזון החתול מצמצו ושכה שמו וישאל, מותר להשיב לו מפני הכבוד, ואם הוא עומד בפסדי"ן סמוך לפסוק, שיכול לגמור עד הפרק בלי שהות קודם שיעלה לחורה, יעשה כן אבל אם צריך לוח שעות לא יעשה כן, מפני טרם הצבור.

ו. גנוג לעמוד כשאומרים ברוך שאמר, ויברך דוד (עו אמה הוא ד' האלילים), וישתבח. ז. אם בא כתיבתו ומצא צבור כסוף פסדי"ן (כלומר שאמר שניה התפלה יהיו הצבור בסוף פסדי"ן), אומר ברוך שאמר עד מהלל בתשבות, ואח"כ תולה דוד עד מעתה ועד עולם הללויה, ואח"כ הללו את ד' מן השמים עד לבני ישראל עם קרובו הללויה, ואח"כ הללו אל בקדשו, עד כהנ"י, (ואם יש לו שעות יותר יאמר דודי לך קראו עד והוא רחום, וידלג עד והוא רחום שקודם אשרי, כי בעמים אינם אלא פסוקים מלוקטים), ואח"כ ישתחו, ואח"כ יוצר וקריש וברכותיו, ותפיל עם הצבור, ואם אין שעות כי"כ ידלג גם מוסר הללו את ד' מן השמים, אם עזו אין שעות לא יאמר אלא ברוך שאמר ותהלה לדוד וישתבח, ואם כבר התחילו הצבור יוצר ואין שעות לומר פסוקי דומרה אפילו בלוג, יקרא קריש וברכותיה עם הצבור ויתפיל עמם, ואח"כ יקרא כל מסוקי דומרה בלא ברכה שפסדי"ן ושלמה יאמר אחרי התפלה כל הברכות שמחוב לבד בבוקר, אבל על נט"ו ואח"כ נשמה וברכת חזרה יאמר עכ"פ קודם התפלה, ואם שכחתי"ל יוצר גיכ לא יניע לתפלת הצבור שמונה עשרה, ותפיל כסוד בלא הצבור, ולא יתפיל השמונה עשרה לבד עם הצבור, וטמכת נאולה לתפלה בשחורית עדיפא מתפלה בצבור.

הריני מניין את פי שחורות ולקלל ולשפם את בוראי, לשם יחוד קדושה

עוֹשֶׂה רֵאָה

הריני מחנן את פי, הפה, הוא כלי הדבור, אוצר החיים הרוחניים, שבו כל הבטויים שבכח גנונים הם כתבן כללי, הדבור בכללו יש לו כח כפול: דבור קדש, ודבור חול. דבור הקדש מוצאו הוא ממקור הדעה העליונה, יוצרת כל הוצרים, "בדעתו התומות נבקעו", ודבור של חול מקורו הוא למטה, מהצדדים הבאים ומתרחשים בנפשו של אדם מכל מה שיש ביצירת, צריך האדם, בהיותו נגש להלל דבורי בקדש, בתפלה, לאל חי, להזמין את פיו הזמנה הראויה לקדושה, כדי ששפעת הדבור תבא מהסוד המקודש, ממקור הדעת העליונה, שבהו הוא לפעול על כל ההווה, באשר היצירה כולה באה מתוך הופעתה, הריני מנין את פי.

לחורות וזהלל ולשבח את בוראי, הכרת הטובה, שהאדם מוקף בים של השפעת הטוב העליון, ונפשו בתוכנה העדינה מכריחה אותו, שלא יהיה כפוי טובה וגיב שפתיו יתפרץ בהכנה של הכרת הטובה למיטיב העליון ב"ה, והו